

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

III. évf. különszám

1998. KARÁCSONY

Te Deum

Téged Isten dicsérek
és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat
s nem kellett símorn, hogy megértsenek,
hála legyen.

Hogy a sírásókkal sími jól esett
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép,
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem félttem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek
és hogy nem kellett nem-szépen szeretnem,
hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
amikor az emberek nem akartak
emberek lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet
és megfuthattam a kicsik futását
és futva futhatok az Érkező elé
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen.

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen!
hála legyen, Uram!
hála legyen!

Sik Sándor

Fel nagy öröme...

„Ma született a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában“ (Lk 2,11)

Betlehem annyit jelent, hogy *Kenyér Háza*. Ezt a kisvárost választotta Isten, hogy Fiát a földre küldje. Itt történt meg – karácsony éjjelén – a csoda: az Ige testté lett.

A Szűz a Legfelsőbb Lényt szüli és a föld a Befogadhatatlannak istállót ajánl fel. Ő leszállt magas trónjáról, lejött királyi palotájából a földre, hogy Isten akarata szerint Mária szűzi méhében testet öltjön, így egyesítve a két világot: istenit és emberit. „Az Isten emberré lett, hogy az ember istenné legyen“ – mondják merész fogalmazással az egyházatyák.

Az emberek fölséges Uralkodót vártak és csendesen szunnyadó Gyermekeket találtak. Egy Gyermeke tekintén át néz ránk az Atya.

Megváltásra szorult emberek vagyunk, mivel saját magunkat nem vagyunk képesek megváltani. Jézus – a pólyába burkolt csecsemő – volt az, aki szeretete hatalmával megnyitotta előttünk „bezárult Édenünket“.

Templomaink oltára is Betlehem. „Hőpehely ostya, csöpp búzakenyér“ fehérlik rajta, mert az Ige kenyérré akar lenni: „benne lásd az édes Úr, téged szomjaz, rád borul...“

Karácsonyt ünnepelni úgy, hogy csak az ajándékozáásra, a nagy eszemizomra szűkítjük le jelentőségét, nem lehet. Jézus születése nélkül, keresztény hit nélkül a karácsony csak komédia, önmagunk becsapása.

Jézus minden karácsonykor megtestesül, most az emberek szívében. Újra kopogtat, szállást keres, s kéri, hogy fogadjuk be. A válaszuk nem lehet más, mint ez: ajtónk nyitva, a szívünk még inkább. Így leszünk Jézus testvérvé és az Atya gyermekeivé.

Pozsgai István

Csöpp búzakenyér

Állok az áldozók sorában. Már csak néhány lépés választ el, Uram, attól, hogy találkozam Veled. Tartom a kezemet, és bölcsőt formálok belőle Neked. Jászolt, hogy jól érezd Magadat nálam.

Kezem a munka eszköze. Mennyi mindent teszek vele napközben. A kezdet, Uram, a teremtő ember szimbólumává tetted. Egyetlen gép vagy robot sem tudja tökéletesen utánozni az emberi kéz mozdulatait. Sem a munkáét, sem az imáét. A kéz a kapcsolat jelképe is. Fizikai kapcsolatot is teremthet az érte végbement áldozattal. Jézus a tanítványok kezébe adta a legszentebb megtört kenyeret. Tamás is kezével érintette meg a Feltámadottat.

Még néhány pillanat az áldozásig, és rám kerül a sor. Kezemmel jászolt formálok. Add, Uram, hogy sose legyen üres ez a jászolt. Krisztus teste már nálam pihen. A csöpp búzakenyér szeretetét még sokáig érzem szívemben és tenyereimen.

Keglevich Lászlóné

Az Úr érkezése hozzon Kegyelmet, áldást és békét minden kedves hívőnknek!
1998 Karácsonyán az Újlaki Plébánia nevében János atya

Karácsony

Született nekünk egy fiú,
híre futótűzként terjedt el.
Világra jött vele a Remény,
bízni kezdett újra az ember.

Örömnép égen és földön,
csillogó fenség a gyermekben,
mosolya az áhított béke
új ébredése a szívekben.

Pillantásában a jövőnk.
Azt mondja: törődöm veletek.
S mi diadalmas hittel valljuk:
él és megőriz a szeretet.

Jülling Erika

Aprószentek ünnepére

(egy magzat naplója)

Októberben létrejöttem,
Jó anyámnak mély ölében.
Még csak két hete hogy vagyok,
De már ver az ütőerem,
Megkezdődött az életem.

Napok telnek, van már szájam,
Szívem is, hogy Istent áldjam.
Karom, lábam hosszabbodik,
Novemberben kis kezemen
Ujjak nőnek, összeteszem.

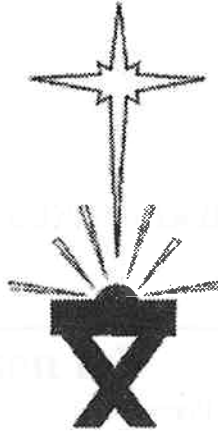
Édesanyám ugye tudod?
Egészen a tied vagyok.
Most már megvan minden szervem.
De jó, hogy rád hasonlítok,
Ó, de csodás ez a titok!

Decemberi nagy hideg van,
Kék a szemem, szőke hajam.
Milyen jó a szíved alatt...
Ha csendben vagy, meg is hallod,
Ahogy kicsi szívem dobog.

De ma orvoshoz ment anyám.
Ítélet mondatott ki rám:
Véget vetnek életemnek.
Se apámnak, se anyámnak,
Nem kellek én a világnak.

Nem lesz nekem tavasz, se nyár,
Szívem nem fog dobogni már.
Senkit meg nem ölhetnek,
Meghalok; mint sok Aprószent,
Kit Heródes megöletett.

Keglevich Lászlóné

Térden állva, Előtted

Születéskor az angyalok ujjongva énekelik és hirdetik:

„Dicsőség a magasságban Istennek,
és a földön békesség a jóakaratú embereknek.“

(Lk 2,14)

Hallom a mennyei muzsikát, elindulok a pásztorokkal és szentségházad jászolánál leborulok Előtted. Csendben, szótlánul imádlak. Csak az angyalok örömeke visszhangzik fülemben: Dicsőség Istennek, békesség az embereknek. Úgy legyen. Úgy legyen!

H. Z. E.

Ünnep

Hol keresselek, karácsony titka?

Otthon, családi körben a karácsonyfa alatt? A meghittség pillanatában ott vagy. De ha elhangzik egy ingerült szó, már nem talállak.

Az éjféλι misén várjalak? Az áhitat pillanatában igen. De ha álmos vagyok, ha untat a prédikáció, és még a lábamra is léptek a tömegben...?

Talán csak az emlékeimben létezel? Igen, amikor gyermeki izgalommal vártalak, és még hittem, hogy angyalok hozzák a fenyőfát, az ajándékokat. Dehát csak ez maradt: az emlékezés? Ennyi a karácsonyi hangulat?

Máshol kell keresnem. Magányomban a szívembe nézek. Ott látom meg – mint egyszerű istállóban – az Üdvözítő Gyermeket. Karácsony, tehát a szívemben vagy! Ott születik meg az új valóság, mely sokkal több, mint hangulat. Ott ünnepelek, ott lehetünk együtt: Ő meg én. És viszem a Gyermeket mindenhol. A betlehemi fény, a béke és öröm kísér mindenhol: a családban, a templomban, a mindennapokban.

Vajecz

Köszöntő

Mester János
jó plébános
hetven éves
Isten éltesse!

Ne gyötörje
szíve görcse
ne kínozza
egyéb gondja
se!

Nap melegét
nem tél jegét
se bajt se kórt
víg öregkort
hit tartását
Ég áldását

*kívánják neki
jámbor bívei*

December 27.: Szent Család vasárnapja

rajzolta: Székely Júlia (Erdély/Újlak)